

Rep. Nr. 13/11

*

AR. NB-009/03

*

Tegensprekelijke
eindbeslissing van
27 mei 2011

*

Beroep tegen de
beslissing van 21 april
1993 van de Beperkte
Kamer, na vernietiging
van de beslissing van 19
april 1994 van de
Commissie van beroep
bij arrest van de Raad
van State nr. 116.561
van 27 februari 2003

*

VAN RECHTSWEGE
UITVOERBAAR BIJ
VOORRAAD
NIETTEGENSTAANDE
CASSATIEBEROEP

KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten worden behandeld, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994.

BESLISSING

In de zaak van: De heer A..., gynaecoloog, wonend te XXXX.

Verzoeker in beroep, niet aanwezig, noch vertegenwoordigd

Tegen:

RIZIV - DIENST VOOR GENEESKUNDIGE EVALUATIE EN CONTROLE, openbare instelling, met zetel te 1150 Brussel, Tervurenlaan 211.

Geïntimeerde, voor wie zijn verschenen, mevrouw B..., geneesheer-inspecteur en de heer C..., attaché, ambtenaren bij geïntimeerde.

*

* *

Op de openbare terechtzitting van 25 maart 2011 heeft geen enkele partij de toepassing gevraagd van artikel 18, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 9 mei 2008 tot bepaling van de werkingsregels en het Procedurereglement van de Kamers van eerste aanleg en van de Kamers van beroep bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV.

Dr. A...heeft zich bij brief, ontvangen ter griffie op 10 maart 2011, op gemotiveerde wijze verontschuldigd voor de terechtzitting van 25 maart 2011. Deze brief werd bij de aanvang van de terechtzitting door de voorzitter aangehaald, ter verklaring van zijn afwezigheid.

*

* *

RETROACTEN

Gelet op de gedingstukken, in het bijzonder:

- het dossier van de vroegere Beperkte Kamer bij de toenmalige Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV;
- de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993, betekend op 25 juni 1993;
- de beroepsakte van 5 juli 1993 van dr. A..., ingediend bij de vroegere Commissie van beroep;
- de beslissing van de Commissie van beroep van 19 april 1994;
- het verzoek van dr. A...tot vernietiging van de beslissing van de Commissie van beroep, ingediend bij de Raad van State op 21 juni 1994;
- het arrest van de Raad van State nr. 116.561 van 27 februari 2003;
- de conclusie van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van 29 maart 2006, ingediend onder A.R. nr. 49/04 van de Kamer van beroep;
- het bericht van 25 februari 2011 tot vaststelling van een zittingsdatum.

* * *

Gehoord op de openbare terechtzitting van 25 maart 2011:

- dr. B..., geneesheer-inspecteur in de medisch-technische toelichting bij het standpunt van de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle;
- de heer C..., attaché, in de juridische toelichting bij het standpunt van geïntimeerde;

De debatten, gevoerd in het Nederlands, werden gesloten, de zaak in beraad genomen en voor uitspraak gesteld op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 mei 2011.

*
* *
*

VOORGAANDEN IN DE PROCEDURE

1. DE TENLASTELEGGINGEN

1.1. Naar aanleiding van eigen opzoekingen van de provinciale

dienst voor geneeskundige controle Antwerpen, die leerden dat het codenummer 353231 K 40 frequent werd aangerekend door dr. A..., werd verder onderzoek gelast door het Comité van de dienst voor geneeskundige controle.

Het Comité heeft het dossier op 29 januari 1993 verwezen naar de (toenmalige) Beperkte Kamer.

1.2. In het feitenrelaas uiteengezet voor de Beperkte Kamer door de dienst voor geneeskundige controle worden dokter A...volgende inbreuken op de Z.I.V.-reglementering ten laste gelegd:

- I. het aanrekenen van de verstrekking 353231 K 40 voor verstrekkingen die niet beantwoorden aan de bepalingen van de nomenclatuur, met name (1) voor het aanstippen van de baarmoederhals met zilvernitraat en (2) voor het inplanten van Antabuse-tabletten.
- II. het aanrekenen van verstrekkingen met een hogere sleutelwaarde dan de werkelijk uitgevoerde door het in rekening brengen van
353231 K 40 in plaats van 432110 K 6 (inbreuk II.1)
353231 K 40 in plaats van 353194 K 5 (inbreuk II.2)
353216 K 40 (cryo) in plaats van 353194 K 5 (cryo) (inbreuk II.3).
- III. het niet in acht nemen van de voorwaarden voor verzekeringstegemoetkoming zoals gesteld in art. 1, § 8 N.G.V. betreffende de bewaringstermijn van protocollen van radiografieën en van laboratoriumonderzoeken en zoals gesteld in artikel 24, § 11 N.G.V. betreffende het opstellen van een protocol.

Deze inbreuken worden gesitueerd in de periode van 1 juli 1989 tot en met 30 juni 1991.

Dr. A...werd daaromtrent verhoord op 21 maart en 12 juni 1991, alsook op 9 april, 5 mei, 14 mei, 26 mei en 16 juni 1992.

De processen-verbaal van vaststelling werden respectievelijk op 24 juni 1991 en op 3 juli 1992 overgemaakt aan dr. A....

Het geheel van de inbreuken houdt, volgens het feitenrelaas van de dienst voor geneeskundige controle uiteengezet voor de toenmalige Beperkte Kamer, in dat hij voor een totaal bedrag van 96.681 BEF ten onrechte bij de ziekteverzekering in rekening heeft gebracht.

2. DE BESLISSING VAN DE BEPERKTE KAMER

Bij beslissing van 21 april 1993, heeft de toenmalige Beperkte Kamer van het Comité van de Dienst voor geneeskundige controle een verbod op verzekeringstegemoetkoming opgelegd in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen, welke zouden worden verleend door dokter A...over een periode van 14 dagen.

Deze beslissing is gesteund op volgende motieven.

De tenlasteleggingen, zoals hoger vermeld onder de punten I tem III werden weerhouden (zie punt 1.2. van deze beslissing).

Ten aanzien van de eerste tenlastelegging wijst de Beperkte Kamer er op dat de vaststellingen gedaan door de geneesheren-inspecteurs aan de Beperkte Kamer zijn voorgelegd ter beoordeling van de realiteit en conformiteit met de nomenclatuur en dat het opwerpen van een of andere interpretatie door dr. A... onterecht is. Hierdoor is de Beperkte Kamer immers niet gebonden.

Ten aanzien van de tweede en derde tenlastelegging stelde de Beperkte Kamer vast dat deze niet werden betwist. Er kan volgens de Beperkte Kamer ook geen sprake zijn van enige verjaring omdat alle opgesomde prestaties de veruitwendiging zijn van een en hetzelfde opzet.

De aangehouden feiten maken volgens de Beperkte Kamer een inbreuk uit op de wetgeving inzake de ziekte- en invaliditeitsverzekering, in het bijzonder op artikel 11, artikel 1 en artikel 24 van de bijlage bij het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen.

Er werd beslist dat er bijgevolg aanleiding bestaat om een verbod van verzekeringstegemoetkoming op te leggen.

Bij de bepaling van deze sanctie werd rekening gehouden met het feit dat de betrokkene voor het eerst voor de Beperkte Kamer diende te verschijnen en dat het bedrag van de schade ten aanzien van de verzekeringsinstellingen eerder gering was.

3. DE BESLISSING VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP

Op 5 juli 1993 tekent dokter A...hoger beroep aan tegen de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993, die hem op 28 juni 1993 was betekend.

Op 19 april 1994 verklaarde de Commissie van Beroep het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond.

De beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993 werd bevestigd op basis van volgende motieven.

De Commissie van Beroep stelde vooreerst vast dat het hoger beroep tijdig en regelmatig naar de vorm is ingesteld, en bijgevolg ontvankelijk is.

Ten aanzien van de grieven van het hoger beroep oordeelde de Commissie van Beroep als volgt.

Ten aanzien van de eerste tenlastelegging ging de Commissie ervan uit dat de verstrekking 353231 K40 ten onrechte werd aangerekend, aangezien onder het procedé waarvan sprake in de omschrijving ervan om het even welk heekundig procedé te verstaan is en het aanstippen met zilvernitraat daartoe niet behoort. Ook de inbreuk, bestaande uit het aanrekenen van deze verstrekking voor het inplanten van antabuse-tabletten, werd als vaststaande beschouwd.

Ten aanzien van de tweede tenlastelegging betreffende de aanrekening van een hogere sleutelwaarde dan de werkelijk uitgevoerde, oordeelde de Commissie dat de verstrekking 353231 K 40 niet kon worden aangerekend, omdat deze een algemene omschrijving betreft terwijl er voor de uitgevoerde verstrekkingen een specifieke omschrijving in de nomenclatuur is opgenomen (cfr. inbreuken II.1. en II.2). Ook de aanrekening van 353216 K40 werd in twee gevallen onterecht bevonden omdat de voorwaarde betreffende het aantal zittingen niet vervuld was (cfr. inbreuk II.3).

Ten aanzien van de derde tenlastelegging oordeelde de Commissie ten slotte dat de afwezigheid van protocollen van echografieën, alsmede van laboratorium- en pathologisch-anatomische onderzoeken in de dossiers van dokter A... onrechtmatige vergoedingen van de ziekteverzekering tot gevolg had.

De Commissie van beroep besloot op grond van deze overwegingen dat de Beperkte Kamer terecht had geoordeeld dat alle ten laste gelegde feiten vaststaan.

De aanleiding van het onderzoek, waarover dokter A... zich vragen stelde, werd door de Commissie zonder belang geacht. Ook het feit dat hij na het instellen van het onderzoek aan de diensten van het R.I.Z.I.V. toelichting zou hebben gevraagd, doch niet zou hebben bekomen, werd ter zake niet dienend geacht.

Ten aanzien van de stelling dat de tekst van de nomenclatuur door de dienst voor geneeskundige controle zou zijn gewijzigd of uitgebreid, antwoordt de Commissie van Beroep dat de tekst betreffende de verstreking 353231 K 40 van de nomenclatuur overduidelijk is waar er melding is gemaakt van een "heeskundige behandeling" en dat uitsluitend de duidelijke tekst als basis geldt voor de beoordeling van de inbreuken.

De Commissie van Beroep acht de exceptie van verjaring ingeroepen door dokter A... daarenboven ongegrond, gezien de termijn van 2 jaar tussen de feiten en de vaststellingen gerespecteerd is en de inbreuken bovendien uiting zijn van eenzelfde inzicht en een volgehouden onjuiste interpretatie vanwege dokter A....

Verder oordeelt de Commissie dat niet werd aangetoond dat de inbreuken verschoonbaar zouden zijn.

Tenslotte stelt de Commissie van Beroep dat dokter A... zich eveneens ten onrechte heeft beklagd over een inbreuk op het beroepsgeheim, gezien de betrokken verzekerden zijn ondervraagd in het kader van een volkomen rechtsgeldig ingesteld onderzoek, waarbij geen inbreuk is gepleegd en waarvoor geen schade kan worden geclaimd.

De Commissie van Beroep besluit dat de Beperkte Kamer terecht oordeelde dat de vastgestelde inbreuken zware overtredingen betreffen, waarvoor met correcte toepassing van het evenredigheidsbeginsel een sanctie werd opgelegd.

4. HET ARREST VAN DE RAAD VAN STATE nr. 116.561

Op 21 juni 1994 heeft dokter A... een verzoekschrift tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State.

Dit verzoek strekt er toe de vernietiging te bekomen van de beslissing van 19 april 1994 van de Commissie van beroep ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige controle van het RIZIV en wordt gesteund op vier middelen:

- (1) een schending van het legaliteitsbeginsel, het algemeen beginsel van de informatieplicht en van de fair play, door een tekst die duidelijk is beperkend te interpreteren, deze eigen interpretatie niet kenbaar te maken en als opsporings- en vervolgingsmiddel aan geneesheren-inspecteurs mee te delen;
- (2) machtsoverschrijding door uitbreiding van de toepassing van artikel 24, § 11 van de nomenclatuur

van de geneeskundige verstrekkingen in verband met het bewaren van een protocol;

- (3) schending van artikel 106, § 1, 9° van de Z.I.V.-wet in verband met de verjaring;
- (4) schending van het beroepsgeheim van het private leven van de patiënten met schending van de voorzichtigheidsverplichting.

Bij arrest nr. 116.561 van 27 februari 2003 besliste de Raad van State tot vernietiging van de voormelde beslissing van de Commissie van beroep van 19 april 1994 die de beslissing bevestigt van de Beperkte Kamer van 21 april 1993 waarbij ten laste van dokter A... een schorsing van het recht op de terugbetaling van de prestaties ten laste van het Rijksinstituut voor Ziekte- en Invaliditeitsverzekering is uitgesproken voor een periode van 14 dagen.

De zaak werd verwezen naar een anders samengestelde kamer van de Nederlandstalige Commissie van beroep.

De kosten van het beroep werden ten laste gelegd van het RIZIV.

Dit arrest is in het bijzonder gesteund op volgende overwegingen.

De Raad van State stelt vast dat het middel klaarblijkelijk is genomen uit de schending van het koninklijk besluit van 14 september 1984 tot vaststelling van de nomenclatuur van de geneeskundige verstrekkingen, waar dit de verstrekking 353231 K 40 omschrijft en overweegt in dit verband als volgt :

“Overwegende dat uit die bepaling blijkt dat de desbetreffende verstrekking mag worden aangerekend voor het wegnemen of uitroeien van allerhande oppervlakkige tumours van huid of slijmvliezen of van alle andere rechtstreeks bereikbare niet traumatische letsels, “door om het even welk procedé”, dat het bestreden besluit niet stelt dat “het aanstippen van de baarmoederhals met zilvernitraat” niet kan begrepen worden in de notie “wegnemen of uitroeien van... oppervlakkige tumours van huid of slijmvliezen of van alle andere rechtstreeks bereikbare niet traumatische letsels”; dat de wel in dat besluit gestelde voorwaarde dat de behandeling een “speciale verstrekking” moet zijn, verder gaat dan de nomenclatuur waar die zeer duidelijk bepaalt dat “om het even welk procedé” in aanmerking komt, ook al wordt die notie onmiddellijk gevolgd door de onduidelijke, wat de strekking ervan betreft, vermelding “(heelkundige behandeling, electrocoagulatie)”; dat, indien het de bedoeling van de stellers van het nomenclatuur-

besluit was het nomenclatuurnummer in kwestie voor te behouden voor "speciale verstrekkingen" zij dit als dusdanig uitdrukkelijk hadden moeten vermelden i.p.v. te bepalen dat "om het even welk procedé" in aanmerking komt; dat bovendien niet wordt aangetoond dat alleen "speciale verstrekkingen" een "heelkundige bewerking" of een "heelkundige behandeling" kunnen zijn; dat de bestreden beslissing derhalve aan de reglementering toevoegt waar zij stelt dat het onder het desbetreffende nomenclatuurnummer bedoelde wegnemen of uitroeien moet beantwoorden aan het vereiste van "speciale verstrekking"; dat het middelonderdeel gegrond is".

Op deze gronden werd beslist tot vernietiging van de beslissing van de Commissie van Beroep van 19 april 1994.

*
* *

STANDPUNT PARTIJEN NA ARREST RAAD VAN STATE

1. Standpunt van de verzoeker in beroep

Dokter A... is ter zitting van 25 maart 2011 waarop de zaak is vastgesteld, niet verschenen en was evenmin vertegenwoordigd.

Hij heeft zich hiervoor bij brief neergelegd ter griffie op 10 maart 2011 verontschuldigd met de melding dat hij zich noodgedwongen neerlegt bij de beslissing van de Kamer van Beroep omdat het hem niet mogelijk is, na het overlijden van zijn oorspronkelijke raadsman, een opvolger te contacteren, laat staan te honoreren, en dat een verplaatsing naar Brussel zeer moeilijk is ingevolge ernstige motorische handicap.

Voor dokter A... werden geen conclusies neergelegd na het tussengekomen arrest van de Raad van State.

2. Standpunt van de geïntimeerde

De Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het RIZIV neemt akte van de vernietiging van de beslissing van de Commissie van Beroep in deze zaak en verklaart de zaak opnieuw ter beoordeling voor te leggen aan de Kamer van Beroep, rekening houdend met het tussengekomen arrest van de Raad van State.

De Dienst stelt dat de beslissing van de Commissie van Beroep weliswaar werd vernietigd voor wat de tenlasteleggingen I, II.1 en II.2. betreft, doch niet voor wat tenlastelegging II.3 en III betreft.

De Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle vraagt bijgevolg dat de Kamer van Beroep zou bevestigen *“dat de totale waarde van de onder deze laatste rubrieken bedoelde en ten onrechte aangerekende verstrekkingen, destijds terecht terugbetaald werden door de betrokkene (€ 44,25) en/of door de verzekeringsinstellingen teruggevorderd (€ 338,65) voor de tenlastelegging III”*.

*
* *

BEOORDELING

1. De ontvankelijkheid van het hoger beroep

Het hoger beroep aangetekend bij de toenmalige Commissie van beroep is tijdig en op regelmatige wijze ingesteld.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

2. De bevoegdheid van de Kamer van beroep

In de overgangsbepaling van artikel 216 van de Wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkering, gecoördineerd op 14 juli 1994 (afgekort : Z.I.V.-wet 1994), zoals hersteld bij Programmawet (II) van 24 december 2002 (B.S. 31 december 2002), werd ten aanzien van de bevoegdheid van de voormalige Commissie van beroep en Kamer van beroep het volgende bepaald :

“(…)

De Commissies van beroep bedoeld in artikel 155, derde lid, blijven de beroepen behandelen die hen zijn voorgelegd en waar de appellant of diens raadsman, reeds verschenen is vóór de opheffing van artikel 156. In geval de Raad van State echter één van hun beslissingen vernietigt, wordt de zaak naar de Kamer van beroep bedoeld in artikel 155, § 6, verwezen.”

Bijgevolg behoorde het aan de toenmalige Kamer van beroep om zich over de huidige zaak uit te spreken.

Inmiddels werd het materiële en formele recht inzake de

geneeskundige controle en de geschillenregeling, andermaal gewijzigd door diverse wetten die alle dateren van december 2006 (ook "Gezondheidswetten" genoemd).

Krachtens de overgangsbepaling van artikel 112, § 2 van de Wet houdende diverse bepalingen betreffende de gezondheid van 13 december 2006 (gewijzigd bij artikel 261 van de Wet houdende diverse bepalingen van 27 december 2006, B.S. 28 december 2006), werd de Kamer van beroep, bedoeld in het toenmalig artikel 155, § 6 van de Z.I.V.-Wet van rechtswege ontlast van de beroepen ingeleid vóór 15 mei 2007 (dit is de datum van inwerkingtreding van de Gezondheidswetten, cf. KB 11 mei 2007, B.S. 1 juni 2007).

De Kamer van beroep, ingesteld krachtens artikel 144 van de Z.I.V.-Wet (zoals hersteld bij wet van 21 december 2006, B.S. 14 februari 2007) is overeenkomstig hetzelfde artikel 112, § 2 bevoegd om kennis te nemen van de geschillen betreffende de inbreuken gepleegd vóór 15 mei 2007 onder meer inzake de realiteit en de conformiteit van de aangerekende prestaties met de wettelijke voorschriften.

Bijgevolg dient de Kamer van beroep, ingesteld krachtens artikel 144 van de Z.I.V.-Wet, de zaak te beslechten.

3. De tenlasteleggingen en de sanctie

3.1. Voorwerp van de betwisting

3.1.1. Aan dokter A...werden een reeks inbreuken ten laste gelegd die gesitueerd worden in de periode van 1 juli 1989 tot en met 30 juni 1991.

In de huidige stand van de zaak vraagt de Dienst voor geneeskundige verzorging en evaluatie (hierna : de geïntimeerde genoemd) te bevestigen dat de verstrekkingen bedoeld onder tenlasteleggingen II.3 en III ten onrechte zijn aangerekend en dat de totale waarde hiervan destijds terecht is terugbetaald en/of teruggevorderd door de verzekeringsinstellingen.

De geïntimeerde verklaart uitdrukkelijk dat deze vordering is gesteld met in achtneming van het tussengekomen arrest van de Raad van State van 27 februari 2003.

Bij dit arrest heeft de Raad van State de beslissing van de Commissie van Beroep van 19 april 1994 vernietigd omdat in deze beslissing aan de reglementering ten onrechte een element is toegevoegd, met name in zoverre er werd gesteld dat het wegnemen of uitroeien bedoeld onder nomenclatuurnummer 353231 K 40 moet beantwoorden aan

de vereiste van een "speciale verstrekking", terwijl in de tekst bepaald werd dat "om het even welk procedé" in aanmerking komt.

De geïntimeerde gaat ervan uit dat de beslissing van de Commissie van Beroep ingevolge dit arrest werd vernietigd voor wat de tenlasteleggingen I., II.1 en II.2 betreft, doch niet voor de tenlastelegging II.3. en III.

3.1.2. De Kamer van Beroep stelt vast dat de Raad van State zich ter zake in de eerste plaats heeft uitgesproken over de toepassing en de draagwijdte van het nomenclatuurnummer 353231 K 40.

Van dit nomenclatuurnummer is melding gemaakt in het kader van de tenlasteleggingen I, II.1 en II.2. Dit laatste geldt niet voor de overige tenlasteleggingen II.3 en III.

Dit belet niet dat de beslissing van de Commissie van Beroep van 19 april 1994 in het geheel is vernietigd, zoals vermeld in het beschikkend gedeelte van het arrest van de Raad van State van 27 februari 2003.

Bijgevolg moet de Kamer van Beroep zich thans in beginsel uitspreken over de zaak in het geheel, of met andere woorden over alle tenlasteleggingen.

Tegelijk moet echter ook rekening worden gehouden met de vordering van de geïntimeerde, zoals gesteld na het arrest van de Raad van State. Deze heeft, zoals hoger vastgesteld, enkel nog betrekking op de inbreuken II.3 en III, met dien verstande dat de geïntimeerde niet uitdrukkelijk heeft afgezien van haar standpunt ten aanzien van de overige tenlasteleggingen, doch hierover geen uitspraak meer vordert.

In deze omstandigheden kan enkel worden vastgesteld dat de oorspronkelijke vordering, gesteld voor de Beperkte Kamer, inmiddels is gewijzigd, in die zin dat enkel nog wordt gevraagd om de inbreuken bedoeld onder de tenlasteleggingen II.3 en tenlastelegging III vast te stellen.

De beslissing van de Beperkte Kamer dient dan ook te worden hervormd, in die zin dat ten aanzien van de oorspronkelijke tenlasteleggingen I, II.1 en II.2 enkel nog kan worden vastgesteld dat hierover geen uitspraak wordt gevorderd, zodat hierover bijgevolg ook geen uitspraak wordt verleend.

3.2. Tenlastelegging II.3

Deze tenlastelegging luidt als volgt :

"De verstrekking 353216 K 40 (art. 11, § 1 : cryotherapie

wegens huid- of slijmvliesletsels, volledige behandeling van acht en meer verrichtingen) werd aangerekend in plaats van 353194 K 5 (art. 11, § 1 : cryotherapie wegens huid- of slijmvliesletses, per verrichting)."

Deze tenlastelegging werd destijds noch in het kader van onderzoek, noch in de loop van de procedure betwist.

Dr. A... verklaart in de conclusie, neergelegd in het kader van de procedure voor de Beperkte Kamer, dat hij uit het oog was verloren dat acht zittingen noodzakelijk waren (blz. 4, conclusie 21 april 1993). Hij voegt hieraan in het verzoekschrift tot hoger beroep toe dat het slechts om 2 gevallen gaat, waarvan hij niet bij voorbaat kon weten hoeveel zittingen er nodig zouden zijn en dat het om een gering bedrag ging.

Een en ander biedt een verklaring voor de handelswijze van dr. A..., doch verantwoordt deze echter niet. Het behoort immers aan dr. A... als zorgverlener om de nomenclatuur correct toe te passen.

De tenlastelegging II.3, zoals in detail uiteengezet op blz. 23 van de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993, werd door de Beperkte Kamer terecht als een inbreuk aangehouden.

De vordering van de geïntimeerde is gegrond in zoverre wordt gevraagd vast te stellen dat de desbetreffende verstrekkingen ten onrechte zijn aangerekend.

3.3. Tenlastelegging III

3.3.1. Deze tenlastelegging luidt als volgt :

"Het niet in acht nemen van de voorwaarden voor verzekeringstegemoetkoming zoals gesteld in art. 1 par. 8 N.G.V. betreffende de bewaringstermijn van protocollen van radiografieën en van laboratoriumonderzoeken en zoals gesteld in art. 24 par. 11 N.G.V. betreffende het opstellen van een protocol (per analogie art. 17, § 5 en § 12 punt 3 alsmede art. 32 § 8)".

In dit verband werd door de geïntimeerde een opsomming gegeven van de verstrekkingen die bij 29 verzekerden werden aangerekend, doch waarvoor er geen uitslag of protocol kon worden voorgelegd. Het betreft volgens de geïntimeerde in totaal 65 ten onrechte in rekening gebrachte verstrekkingen, zoals in detail weergegeven in de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993 (cfr. blz. 24-34 beslissing Beperkte Kamer).

3.3.2. Door dr. A... werd in het kader van de procedure voor de Beperkte Kamer opgeworpen dat op het ogenblik van de vaststelling 20 van de 29 dossiers verjaard zijn ingevolge de toepassing van artikel 106, § 1 9° van de Z.I.V.-wet van 9 augustus 1963.

Dit artikel, zoals van toepassing tot de inwerkingtreding van de Z.I.V.-Wet 1994, bepaalde dat enkel rekening kan worden gehouden met de feiten welke bij de vaststelling ervan niet meer dan twee jaar oud zijn.

Dr. A... stelt dat in de gevallen gekend onder nr. 1, 3, 4, 6, 8, 9, 13, 15 tem 19, 21 tem 24 en 26 tem 29 de termijn van twee jaar tussen de feiten en de vaststelling ervan zou verstreken zijn.

Dit laatste werd evenwel niet aangetoond.

De processen-verbaal van vaststelling in deze zaak dateren van 24 juni 1991 en 3 juli 1992.

De inbreuken die dr. A... ten laste worden gelegd, hebben betrekking op het niet kunnen voorleggen van uitslagen of protocollen, waarvoor een bewaringstermijn van ten minste twee jaar is bepaald (cfr. art. 1, § 8 van de nomenclatuur).

Dit betreft in voorkomend geval een voortdurende tekortkoming, met een onterechte aanrekening van verstrekkingen tot gevolg.

Niet de aanrekening op zich, maar de inbreuk op de bewaarplicht, geldt als feit waarop de tenlastelegging is gesteund.

Bijgevolg kan enkel deze laatste inbreuk als uitgangspunt gelden voor de termijn van vaststelling van twee jaar.

Dat deze inbreuken op de bewaarplicht – welke plicht geldt voor minstens twee jaar -, reeds meer dan twee jaar oud waren op het ogenblik van de vaststellingen bij processen-verbaal van 24 juni 1991 en 3 juli 1992, blijkt echter niet.

Het argument dat de feiten slechts gedeeltelijk in aanmerking kunnen worden genomen in gevolge verjaring, kan dan ook niet worden bijgetreden.

3.3.3. Daarnaast betwist dr. A... in de verzoekschrift tot hoger beroep dat een protocol vereist was voor de verstrekkingen op het gebied van de klinische biologie, die niet in artikel 24 van de nomenclatuur voorkomen, maar in artikel 3, § 1 punt C.

Deze verplichting geldt volgens hem met name niet voor het nomenclatuurnummer 139134 B 75.

Dit verweer is naar het oordeel van de Kamer van beroep niet gegrond om volgende redenen.

In artikel 1, § 8 van de nomenclatuur is een algemene plicht tot bewaring bepaald, als volgt :

“Onverminderd de bewaringstermijnen die door andere wetgevingen of door de regelen van de medische plichtenleer zijn opgelegd, moeten de verslagen, documenten, tracés en grafieken waarvan sprake is in de omschrijvingen van deze nomenclatuur, alsmede de protocollen van radiografieën en van laboratoriumonderzoeken, gedurende ten minste twee jaar worden bewaard”.

Ten aanzien van de verstrekkingen in zake klinische biologie bepaalt artikel 24, § 11 van de nomenclatuur :

“Elke verstrekking inzake klinische biologie moet een protocol omvatten met vermelding van het resultaat en de elementen die nodig zijn voor de interpretatie ervan”.

Dergelijke verplichting is dermate algemeen en ruim omschreven dat zij niet alleen betrekking heeft op verstrekkingen in zake klinische biologie bepaald in artikel 24, maar ook op de verstrekkingen klinische biologie die in het hieraan voorafgaande artikel 3, § 1 C van de nomenclatuur zijn opgenomen.

Bijgevolg kan de stelling van dr. A... dat voor de prestatie met nomenclatuurnummer 139134 B 75 geen protocol moet worden bewaard, niet worden gevolgd. Zij is immers strijdig met de artikelen 1, § 8 en 24, § 11 van de nomenclatuur zoals destijds van toepassing.

3.3.4. Op grond van deze overwegingen besluit de Kamer van beroep dat er ten aanzien van de tenlasteleggingen vermeld onder III niet kan worden aangenomen dat er sprake zou zijn van verjaring en dat de ingeroepen inbreuken ten onrechte worden betwist voor wat betreft de verstrekkingen met nomenclatuurnummer 139134 B 75.

Deze tenlastelegging, die voor het overige niet werd betwist, werd door de Beperkte Kamer terecht als bewezen aangehouden.

De vordering van de geïntimeerde is gegrond in zoverre wordt gevraagd vast te stellen dat de desbetreffende verstrekkingen

ten onrechte zijn aangerekend.

3.4. Besluit

3.4.1. *De tenlasteleggingen*

De Dienst voor Geneeskundige controle en evaluatie vordert in deze stand van de zaak dat de Kamer van beroep zou bevestigen dat de totale waarde van de onder de tenlasteleggingen II.3 en III bedoelde en ten onrechte aangerekende verstrekkingen, destijds terecht terugbetaald werd door de betrokkene (€ 44,25) en/of door de verzekeringsinstellingen terecht werd teruggevorderd (€ 338,65).

Aangezien hoger is vastgesteld dat de tenlasteleggingen II.3 en III terecht als bewezen werden aanvaard door de Beperkte Kamer, kan tevens worden bevestigd dat de verstrekkingen bedoeld onder deze tenlasteleggingen ten onrechte zijn aangerekend.

Voor het overige behoort het ter zake echter niet aan de Kamer van beroep om een uitspraak te verlenen over de terugbetaling of de terugvordering van de waarde van deze verstrekkingen.

Dit betreft een aangelegenheid waarover de Beperkte Kamer zich niet heeft uitgesproken en maakt geen voorwerp uit van de huidige procedure in hoger beroep.

De terugbetaling en/of terugvordering heeft ter zake betrekking op de uitvoering van de beslissing die binnen het kader van de huidige procedure wordt genomen. Hierover kan de Kamer van beroep zich niet uitspreken. Deze aangelegenheid maakt volgens de geïntimeerde overigens het voorwerp uit van een zaak hangende voor de arbeidsgerechten.

3.4.2. *De sanctie*

Door de Beperkte Kamer werd op grond van de vastgestelde inbreuken een sanctie opgelegd, nl. een verbod van tegemoetkoming in de kosten van de geneeskundige verstrekkingen over een periode van 14 dagen.

Deze sanctie kan in de huidige stand van de zaak evenwel niet meer worden bevestigd.

Het verbod werd opgelegd krachtens artikel 156 (oud) van de Z.I.V.-Wet.

Sinds de Programmawet 2002 is het voormelde artikel 156 opgeheven en werd de sanctieregeling gewijzigd, in die zin dat een administratieve geldboete in de plaats kwam van het

verbod op verzekeringstegemoetkoming, ingevolge de invoeging van artikel 141, § 5 en § 7 van de Z.I.V.-Wet.

De toepassing van deze laatste (oude) artikelen geldt na de Gezondheidswetten van 2006 ook nog bij wijze van overgangsmaatregel. (cfr. art. 112, § 1 van de wet van 13 december 2006 (zoals vervangen door artikel 261 van de wet houdende diverse bepalingen (I), B.S. 28 december 2006 (ed.3)).

Deze nieuwe sanctie is lichter dan de vorige en is krachtens het algemeen rechtsbeginsel vervat in artikel 2, tweede lid van het Strafwetboek, als mildere straf met terugwerkende kracht van toepassing in de hypothese dat over de sanctie nog geen definitieve uitspraak werd verleend. Dit is ter zake het geval.

Bij het toepasselijke (oud) artikel 141, § 7, eerste lid van de Z.I.V.-wet 1994 werd evenwel een termijn opgelegd, waarbinnen deze boete moet worden uitgesproken.

Deze bedraagt maximaal zes jaar te rekenen vanaf de dag waarop de inbreuken zijn vastgesteld en is ter zake ruimschoots overschreden.

Bijgevolg moet worden vastgesteld dat ook het opleggen van een administratieve sanctie niet meer aan de orde is.

Op dit punt wordt thans overigens niet langer aangedrongen door de geïntimeerde.

*
* *
*

OM DEZE REDENEN,

DE KAMER VAN BEROEP die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden,

Gelet op de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, in het bijzonder op de artikelen 144 en 145, en op artikel 112 van de Gezondheidswet van 13 december 2006;

Na beraadslaging in overeenstemming met het bepaalde in artikel 145 van de gecoördineerde wet, en artikel 19 van het Procedurereglement;

Recht doende op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk, doch ongegrond in

zoverre het betrekking heeft op de vordering zoals thans gesteld door de geïntimeerde.

Bevestigt bijgevolg de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993 in zoverre de tenlasteleggingen gekend onder punt II.3 en III bewezen zijn verklaard en werd vastgesteld dat de verstrekkingen bedoeld onder deze tenlasteleggingen ten onrechte zijn aangerekend.

Hervormt de beslissing van de Beperkte Kamer van 21 april 1993 voor het overige.

Opnieuw wijzend.

Stelt vast dat door de geïntimeerde geen uitspraak wordt gevorderd ten aanzien van de tenlastestellingen I, II.1 en II.2.

Zegt voor recht dat er geen aanleiding meer bestaat tot het opleggen van enige administratieve sanctie.

Legt de kosten van het geding ten laste van de verzoeker in beroep, doch begroot deze niet bij gebrek aan een omstandige opgave ervan.

Aldus uitgesproken door de voorzitter op de buitengewone openbare terechtzitting van 27 mei 2011 van de Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, ingesteld bij de Dienst voor geneeskundige evaluatie en controle van het Rijksinstituut voor ziekte- en invaliditeitsverzekering, opgericht bij artikel 144 van de wet betreffende de verplichte verzekering voor geneeskundige verzorging en uitkeringen, gecoördineerd op 14 juli 1994, en ondertekend door:

- Mevrouw Marijke DEMEDTS, raadsheer in het arbeidshof te Gent, Voorzitter van de Kamer van beroep;
- De heer Martin VOLCKE, griffier van de Kamer van beroep.

Volgen de handtekeningen:

De griffier,

De Voorzitter,

M. VOLCKE

M. DEMEDTS

De Kamer van beroep die kennis neemt van de zaken die in het Nederlands moeten behandeld worden, die in die taal de zaak heeft gehoord en er in die taal over beraadslaagde, was samengesteld uit mevrouw Marijke DEMEDTS, magistraat-Voorzitter, mevrouw en de heer dokter V. DE GROOF en J.. BOYDENS, vertegenwoordigers van de verzekeringsinstellingen, alsmede de heren dokters J.L. DESBUQUOIT en C. POLITIS, vertegenwoordigers van de representatieve organisaties van het geneesherenkorps. De geneesheren hebben aan de beraadslaging deelgenomen bij wege van advies. De Kamer van beroep werd bijgestaan door de heer M. VOLCKE, griffier in de Kamer van beroep.